

Και στους Κορρούς έπαιξα κι είδα τον τσελεπή
και τον άριστοκράτη,
τόν Κόντε τον Κορφατιά...
μ'έκυτταξε σ'τά μάτια με μούρη ακυρωσπιά.

Δέν είδα σάν κί πρώτα τριγύρω του κοπαδί...
μόνος χωρίς μιλάει
έσπιθε την έλξη
κι έβγαζε τόσο λάδι.

Είδα και σ'την Αθήνα με την μεσομυλιακά του
έκεινο τόν Ραλλάκι, κι έγιε τήν νευρικά του.
Ξανθούλη μου, τι κόνει... στέκει συλλογισμένος...
νομιάς πώ σέ τραει κάποιο κρυφό σαράκι...
νά πώς είς τήν δουλειά σου, μου λέει θυμωμένος,
κι έμιας νά μες άφρησις... αντίο Δημητράκη.

Είδα κι άλλους άτυχαί,
είδα φίλους τόν κομίστων,
πουχουν βάζει τόνμα των
σε πρωτόκολλ' άποψης.

Γιατί χύνωσις και νάρκη; πώς δέν πέρνετε φωτιά;
πώς και τή δική σας μούτρα δέν τή βλέπω κολλημένα;
πλήν έκεινοι ζωομένοι με κτετασμέν' αυτιά
τά πρωτόκολλα μου δείχνουν και φωνάζουνι ώμενα!

"Αγκυρα κι' είδη κι' έκει κι' όλοι Βενιζελικοί.

Φ.— Άκουσε, λοιπόν, ταίρωτη,
τι μες λέ'ν ή κόρη τούτη;
"Όθεν πρέπει, Περικλέτο, κάθε μούλα ν' άφρησις,
και νά τρέξει νά φηρίσει
αύμιον τήν γαρυγιή,
για νά φέρωμε τι θα βήθ
κι' άπ' αυταίς τής νέας κάλπας, κι' αν οι τών Ελλήνων παιδες
πρός γαδόν και φωτηρίον
άπεφάσαν νά βγάλουν μερικά κληπομενέδια
άπό τήν κυκλοφορίαν.

Πρέπει πάλιν τόν κούρμον τού παλιού νά πληρώσει,
Περικλέτο ρεμπασέρε,
και νά κτετασών' ουρώσει
τόνα σου και τήλο χέρι.
"Αγκυρα τόν σημετον τών νέων έκλογών,
άγκυρα σωτηρίας τούστων νεανιών.
"Αγκυρα σωτηρίας σ'τά χέρι μας εδράκιμα...
άγκυρα σωτηρίας... σία παθιά, κι' άράσιμα.

Και τώρα σέ παρακαλώ ν' άφρησις, μιμογράφτη,
πολίτην προσφιλοτάτον, τόν Γιωργή τόν Φαρακτιά,
που λόγια κουτουρού σ'τά δέν κέρτει, και δέν έρφαει.

"Όμως άπαιτώ και θέλω
νά φηρίσει και τόν Μπέλλο.

Π.— Ψηριστός κι' ό Λουκάς μας, ό δημοφιλής Ουδαίος.

Φ.— Ρίξε και σ'όν Αγκυρατά, που τόν έκτεμάς...

Π.— Βεδάσιος.

Φ.— Ψηριστός, Περικλή, κι' Ηλιοπούλος ό Τυιος.

Π.— Και χωρίς νά μου τή πηξ τούτος θ' άφρησις προθύμως.

Φ.— Ψηριστός, Περικλέτο, κι' άγνωστοί μας και γνωστοί,
Π.— Θα φηρίσω δίχως άλλος και τόν Μάνο τόν Κωστή.

Φ.— Περικλέτο μου μαριόλο,
ρίξε και σ'όν Κυταριόλο.

Μην ξεχάεις παρακαλώ και τόν Κουτσοπέταλο,
δωσε μία σ'τό καρφι κι' άλλη μία σ'τό πέταλο.

"Αλλ' όμως και τόν Άγγελο Σταυρόπουλο ν' άφρησις
χωρίς για τούτον παντελάκι νά φέρη άντιρρησις.
Π.— Μή τής καινούριας έκλογής ό πόνος μας θα γιάνη.
Φ.— Και τόν Λαμπριδή ψήρισε, τόν φίλο μας τόν Γιάννη,
όπου με τόν Άγωνα του γενναίως άγωνίζεται
κι' ύπερ τής Άνορθώσεως, μοχθεί και βασανίζεται.

Μά φηρίσε και μερικούς, πουνακι μεγάλο τ'έκι.

Π.— Θ' άφρησις και τόν Φακτιδών και τόν Μπισπιμιζάκι.

Φ.— Άγκυρας βρέ Περικλέτο, βλέπεισ άπ' είδη κι' έκει,
άγκυρα τόν συμβόλιόν των κι' έκει Βενιζελικοί.
Ψήρισε τούς νέους άνδρας, φηρίσε τα τή χροιά μου...
Ψήρισε τούς νέους άνδρας, φηρίσε τα τή χροιά μου...
Ψήρισε τούς νέους άνδρας, φηρίσε τα τή χροιά μου...
να τόν βγάλωμε νά δρώσ
για τόν πέταμα τού Κοπάσι.

Και τούς δημοσιογράφους, Περικλή, νά μην ξεχάσεις,
θέλωμεν πρό πάντων πέναις σ'τάς παρούσας περιστάσεις,
δωσε ψήρο σέ καθένα τού Ζαππειού Μερκλή,
δωσε και σ'τους Βενιζέλους,
μά και σ' άλλους, κι' έπί τούτους
δωσε και σ'όν έκυτό σου και σ' έμένα, Περικλή.

Μές σ'όν τούσων φιλοδόξων τήν άγρίαν καταγίδη
υποφύριον Άρκάδων κι' ένα Κηναδην είδα.
Μ' ευέλπεισι τόνμα του, κι' είμα πάντοτε τής γνώμης
πώς αν τότε τόν μαγαλό Καπταλίον τής Ρώμης
δισέώ ύπό Χηνών είς ημεράς άπορράδας,
άλλά τούτο τών Ρωμηών θα σωθί με Χηναίος.

Π.— Υπό τής κάλπης τήν όπην καλόν υπολοκνήθει,
ήμως μαντάτο θλιβερό σ'την άκοή μου φθάει
πώς ό Σαργώρ άπίθανε, μια τής τέχνης χάρις...
πάει κι' ό γερο-Μπισσαντό, πάει κι' ό Πετεινάρος.

Φ.— Σέ κάνει κάποιος νά γελάσιμα τούτος ύποπρερί,
και τώρα Μοδερ άθρημωδει
τής κομωδίας τού παιδι
με στέφανη σ'τό χέρι.

Και κωμωδίας κομωδίας,
μ' άλλους λόγους άγγελίας.

"Ο Βασιλέας Ανήλικος, τού τού Πολέμου δράμα,
τό δοξασθέν άπό σπής, και βραδευθέν συμμαχί
σ' αυτών τόν Αβερφερίον δραματικόν άγώνα...
τούτο θεάτρο κόσμημα και νόν και σ'όν αιώνα.

"Αριστέϊδος Δασκαλάκης, δικηγόρος εν τού πρώτοις,
κι' όλος σφρησις, εύθυμία, κίνησης, δραστηρίτης,
κατ' αυταίς ήραδωνισθή με κητέλα θελακική,
με τόν Ναύλερη τήν κόρη, τήν πολύγαρη Κική,
Κι' έπυχησθη κι' ό Ρωμηός είς τόν ζήλουτό ζευγάρι,
πάντα γελοία και γαράσι, πάντα μέλιτος φεγγάσι.